

מסויימת, שהקורא יוכל לעמוד עליה.

הכל שהמחבר לא טרח כאן להגיע לכלל מיצוי

והשלם, כדרך שהגיע בהקרה של השיבוצים —

יותר אולי להעיר כי גם בביטוי „אשר לאויבים נגע

באפו“ (מ”ט, 4) אפשר לראות שיבוץ של „חיים

ברצונו רגע באפו“ (תהלים 5, ו’) ואנכ אותו כתיב

מובא גם אצל המשורר: „חיים ברצונו ובאפו רגע“

(שמ”ו, 1) ואולי יותר גם לכאן בדרך אחרת משל

המסדר את השורות: „ונדבות פי רצו, דודי ואל הכל

ומנחתו שעו“ (ת”כ, 24). המסדר סובר, כי המשורר

קורא לעצמו דרך ענוה בשם הכל ולנו נראה, כי חש-

תמש במלה זו בהוראת של הבל-פת, דיבור ויש הק-

בלה יפה בין „נדבה“, „ומנחתו“, בין „הכל“ ו„פיו“

ובין „רצו“ ו„שעו“. שהכל נזכר להקבלה ולא לזיהוי,

יבד משיר אחר: „אף למנחתי שעת, כי בן אלו

הכל ומנחתו לפנים שעו“ (תכ”ח 39). —

ליותר להעיר, שלא באנו למעט את ערך שפיר

דתו המדובה של המסדר ואין הליקויים האלה עשוי-

ים להאפיל על העבודה העצומה שנעשתה. בידו;

מונתנו היא לעורר על כך דעתו שלו, אולי לא תהא

הערת הדיוט קלה בעיניו ויעמיד את המשך מלאכתו

על תיקונה ומילואה. כדאי שגם הדפוס לא יהא לוקה

בשיבושים, כדרך שלקה במקצת בכרך זה (לשם אי-

לוסטרציה קלה: בעמ’ 122 של ההערות שורה 5 מל-

מטה מובא „ש. 43“ וצ”ל „ש. 38“; שם שורה מובא

„ש. 34“ וצ”ל „ש. 44“; בעמ’ 88 של ההערות שורה

15 מלמטה מובא „ש. 51“ וצ”ל „ש. 52“; בעמ’ 84

של ההערות שורה 11 מלמעלה מובא „ש. 13“ וצ”ל

„ש. 18“; בעמ’ 28 של ההערות ניתנה שורה 15 לפני

מקומה וכו’).

ב. ה.

זכתה אותה „טפה סרוחה“ (שע”ה, 1) להזכר כביטוי

תלמודי. (אנכ, המלה „טפה“ מופיעה בהקדמת המ-

שורל ואין המסדר מעיר עליה) ולמה לא זכה לכך

„מלכות אהבנו לישנה נתויר“ (שפ”ח, 2), ביהוד

כשביטוי זה חוזר ונשנה: „ומלכות אהבה תחזור

לישנה“ (שצ”ה, 85), „ועל בן אהבה אחזור לישני“

(תל”ג, 85) ולמה לא יוזכר הפועל „חזר“ בכלל המור-

סיע אילו פעמים: „חזר לרחמן“ (כ’, 24), „בני עם

חזרו אנשי אמונה“ (שצ”ה, 33) ובפועל, „חזר לך

על כל צדדיך“ (שצ”א, 20, **) וכדומה. והוא הדין

בביטויים כמו „שיחה בטלה“ (שצ”ז, 62), „הקריאה

שגורה“ (שצ”ז, 55), „לכבך אל יהי חם על כבודך“

(שצ”ד, 21) וכדומה. כי למה, למשל, נבלט המסוד

התלמודי של ביטויים כמו „תהי מיתתי כפרה“

(ת”ה, 55) או „לפני ולפנים“ (ת”ו, 95) וכו’ ולא

זכו לכך: „כנגד כל בני תבל שקולח“ (שצ”ז, 78)

„ונפרדה החבילה“ (שצ”ז, 95); „ואם שכחה לפניך

מצויה“ (שצ”ה, 31) — שביטוי „אחריו רוח מצויה“

(תמ”א 11) הוזכר מקורו, אך כאן משום שינוי החו-

רף שמכנים המשורר — „ובכבוש הנכיר יצרו

כבשו“ (ת”ג, 10)? למה זכו הביטויים „ודי רמו מעב

אל איש תכונה (שצ”ח, 52) או „להסתכל“ (תכ”ו,

8) וכדומה ולא זכו „לבה זכות דינו“ (תכ”ה, 10),

„ובא לבא ותלמודו בידו“ (תל”א 81), „פמליא של

מעלה“ (תל”א, 2) וכדומה? אם המסדר נתכוון להבי-

ט את דרך שימושו של המשורר במקורי התלמוד;

מה הקרה יש בכאן, אם הכליט ביטויים אלה ופסח

על אחרים, ביהוד כשהכרירה לא נעשתה מתוך כוונה

** ומענין שבאותה שורה עצמה הוא מביא,

כי המלה „כמותי“ היא תלמודית וכאילו אינו מרגיש

בחברתה.